

og hvorunder jeg staar som Ordfører, og med Hensyn til hvilken det er den ærede Rigsdagsmand personlig bekendt, at jeg har forfattet den — i denne Betænkning findes der et udførligt Referat af Statsrevisorernes Betænkning, baade den Afdelings af disse, der er valgt af Landstinget, og den Afdelings, der er valgt af Folkethinget. Det vil, hvis Nogen vil efterse Betænkningen, formentlig være ganske umuligt for mig at nedskrive en saadan Betænkning, hvis jeg ikke var selvstændig, endog saa indtil yderste Detail bekendt med Statsrevisionens Betænkning. Jeg kan derfor ikke forklare mig denne Udtalelse af den ærede Rigsdagsmand, at jeg ikke skulde have gennemlæst Statsrevisionens Betænkning anderledes, end at han ikke har gennemlæst, hvad han har sat sit Navn under isfor, og saa skal jeg bede ham om at læse det om igjen, hvis han virkelig skulde have læst det, hvilket dog ikke synes rimeligt, inden han begynder paany at tale om mig, som han har gjort. I det samme Slutningsforedrag har den ærede Rigsdagsmand tillagt mig den Mening, at jeg skulde have udtalt, at Statsrevisorerne ikke havde opfyldt § 4 i deres Instrux ved at paase, at de enkelte Poster i Statsregnskabet svarede til de paagjældende Bevillinger paa de enkelte Konti i Finantsloven, og deraf har da den ærede Rigsdagsmand uledet den Slutning, at mine Udtalelser vare aldeles forfæstelige. Lærtimod, jeg har gjentagende sagt, at Statsrevisionens Betænkning paaviser, at dette Statsregnskab for 1877—78 ikke er grundlovmæssig eller forfatningsmæssig eller endog regnskabsmæssig aflagt, netop fordi Statsrevisionen paaviser, at der ikke er den Overensstemmelse, som efter Grundloven og Statsrevisionens Instrux fordrer, mellem Bevilling og Udgifter eller Indtægter, og det er netop paa Grund af denne Uoverensstemmelse, at jeg har fastholdt, at der kun skulde tages særlig Hensyn i Beslutningen til den provisoriske Finantslov, eller med andre Ord, at Beslutningen skulde affattes saaledes, at § 4 i Statsrevisorernes Instrux kunde faae sin fulde Gyldighed. Jeg fastholder, at den Beslutning, som Folkethinget her tog ved denne Sags 1ste Behandling, er selvstændig grundlovmæssig og rigtig i enhver Henseende, og jeg kan derfor ikke tro Andet, end at denne Beslutning bør og vil blive vedtaget nu ved denne Behandling.

Bale: Det vil erindres, at jeg ved første Behandling af Indstillingerne gjorde opmærksom paa, at der i Flertallets Forslag fandtes Udtryk, som jeg mente kunde misforstaaes, og det var netop dette „vedtagen“ og „ikke vedtagen“ Finantslov. Jeg maa fastholde meget bestemt, at man maa være særlig varsom med de Beslutninger, Thinget lader gaa fra sig i en saa vigtig Sag som denne, og fordi jeg altsaa fandt, at der var nogen Usikkerhed med Hensyn til et enkelt Punkt i det for-

rige Gang vedtagne Forslag, kunde jeg vel tiltræde det nu af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) stillede. Jeg kan ikke negte, at jeg har ikke den Opfattelse af dette Forslag, som den ærede Ordfører havde deraf, at man nemlig derved skulde have frastrevet sig nogen Ret med Hensyn til Fremtiden. Jeg tror netop, at naar der i Punkt 1 b. staar: „det for Finantsaaret 1877—78 aflagte Regnskab, forsaavidt dette har Hjemmel i de af Rigsdagen for nævnte Aar vedtagne Finantslove“, er det saa tydeligt, som man kan ønske det; det forekommer mig nemlig, at derved det Punkt, hvor der er en Mangel tilstede, er stilt ganske ud fra de Bevillinger, som kunne lægges til Grund for et virkeligt Statsregnskab. Altsaa, jeg kunde forsaavidt foretrække det ærede Medlems Forslag; men jeg vil dog sige til, at jeg ikke nærer saa store Betæneligheder ved det enkelte Udtryk, der staar i den af Flertallet gjorte Indstilling, der blev vedtaget sidste Gang, og som jeg ogsaa stemte for, at jeg af den Grund skulde fastholde en Modstand mod denne Indstilling, naar jeg ikke fra anden Side havde hørt, at der var Tilslutning til det foreliggende Forslag. Der er jo een Side af Sagen, vi ikke kunne undlade at tage Hensyn til, nemlig, at vi ikke ved vore Beslutninger afstjærer et kommende Folkething dets Ret med Hensyn til at gjøre Ansvar gjældende. I den Henseende maa man vælge Ordene saa varomt som muligt, thi har man end ikke fundet det rigtigt hidtil at gjøre Ansvar gjældende, kunde det jo dog tænkes, at der kom et Folkething, der havde den Opfattelse, at det burde ske. Jeg vil nu forøvrigt sige til, at et Folkething kan tage en saadan Sag med en saadan No, at det siger: Lad os først faae Statsrevisionens Betænkning over det vedkommende Regnskabsaar; lad os se, hvorledes den kommer til at foreligge, før vi tage nogen Beslutning. Jeg tror nu nok, at Folkethinget kunde have gaaet en anden Vej strøg, den nemlig, der blev tilraadet af Modstandere og ogsaa paakaldt af selve Regeringen, nemlig pæbelikkeligt at instituere Liktale, saa snart man fandt, at det gjorte Skridt ikke stod i fuld Overensstemmelse med Grundloven. Det kunde man have gjort; men dengang hørte man, hvad man ogsaa har hørt nu under disse Forhandlinger gjentagende fremhæve, at den Institution, man mente at skulle henholde sig til, indeholdt ingen Betyggelse for at faae det Resultat, man ønskede, og jeg kan sige, for at bruge et moderne Udtryk, at det lader til, at den Iffebeslutning, der med Hensyn til denne Sag er tagen her, har Noget med den meget yndede Opportunisme at bestille. Man har ikke fundet det opportunt, ikke fundet det beleiligt at gaa den Vej. Om nu et kommende Folkething i Genhold til disse Indstillinger vil gjøre det, bliver jo en anden Sag; men jeg kan ikke undlade endnu engang at fremhæve, siden dette maaffe er det sidste